

[Erik Eriksen.]

Det viser sig altså, at det enkle spørgsmål om tillid til borgerne ikke har været så nemt at feje af bordet. De tre regeringspartier giver i deres handlinger gang på gang udtryk for mistillid til borgernes dømmekraft og evne til selv at ordne deres sager, medens oppositionen søger at påvise mulighederne for at føre en politik, som netop bygger på tillid til de samme borgeres dispositioner.

Vort skatteforslag forudsatte en lettelse i indkomstskatten på henved 550 mill. kr. Nedsættelsen var relativt størst for mellemindtægter. Jo større indkomsten er, jo mindre foreslog vi den procentvise skattnedsættelse. Vi anser dette for at være et moderat og sagligt velbegrundet forslag, men således har man ikke set på det inden for regeringspartierne. Også her må jeg have lov til at nævne den højtærede radikale undervisningsminister, hr. Jørgen Jørgensen, idet han bedre end nogen anden har udtrykt det socialdemokratiske syn på sagen. Ministeren har fremdraget, at skattnedsættelser for de største indkomster andrager adskillige tusinde kroner, medens den for de mindre indkomster udgør fra nogle hundrede kroner op til 1 200-1 500 kr. — ergo er forslaget efter socialdemokratisk-radikal opfattelse asocialt. Jeg finder egentlig denne tankegang temmelig afslørende. Den røber nemlig meget klart det politiske sigte, som skal fremmes uden tanke på ret og rimelighed. Det er jo sådan, at når den økonomiske situation kræver skatteforhøjelser, er man fra socialdemokratisk-radikal side altid parat med argumenterne for, at de bredeste skuldre skal bære de største byrder. Det formuleres i skattesatser på den måde, at såvel skatteforhøjelsesbeløb som skatteprocent stiger med indkomsten. Når så de økonomiske forhold tillader en skattelettelse, er det asocialt at give de højere indkomster en nedsættelse på 5-10 pct., når de små og mellemstore indkomster får en nedsættelse på 30-40 pct. Jeg vil gerne understrege, at jeg ser en meget klar politisk tendens heri.

Jeg kan ikke være enig i, at valutavanskeligheder og inflation skal anvendes til en indkomstudjævning, som tapper det produktive erhvervsliv for kapital og sætter

statsmagten i stand til at finansiere allehånde udgifter. Den betragtning kan jeg slet ikke gå ind på. Selv folk med en indkomst over gennemsnittet er dog medborgere, og dertil kommer, at hensynet til den økonomiske fremgang for hele befolkningen gør det uklogt, som man i sin tid sagde, at slagte hønen, der lægger guldæg.

Jeg erkender, at vort skatteforslag ville have medført en vis udvidelse af forbruget, men jeg er ikke i tvivl om, at virkningen på opsparingen ville have været langt større. Som vort forslag er opbygget, ville det være en stærkt tiltrængt håndsækning til de store kredse af befolkningen, som heldigvis stadig ser et formål i at spare op, og det er vort mål, at det skal blive muligt for endnu flere at deltage i opsparingen.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvor gavnligt det ville være for vor økonomi, hvis de lønforhøjelser, der nu søges opnået under de forestående overenskomstforhandlinger, erstattedes af skattelettelser. Lønmodtagerne ville få rådighed over en større del af lønningens indhold, og vort omkostningsniveau ville stille sig gunstigere. Der kan ikke være tvivl om, at en løsning efter disse retningslinjer ville være til gavn for alle i vort samfund.

Nu er det sådan, at vore forslag som helhed slet ikke har været realitetsbehandlet i udvalgene. Regeringspartierne har indført den nye praksis selv at overtage ledelsen af udvalgsarbejdet. I gamle dage var det sådan, at det parti, der havde fremsat forslaget, fik ledelsen af udvalgsarbejdet, men det har man altså forment os adgang til. Egentlig er det ganske mærkeligt, at man har villet det over for forslag, som efter det ærede medlem hr. Per Hækkerups opfattelse slet ingen berettigelse har.

Regeringen har nu gennemført forslag om nedsættelse af indkomstskatten med 250 mill. kr., men denne skattelettelse er ikke ledsaget af nogen form for offentlige besparelser; det led var udgået i det ærede medlem hr. Per Hækkerups tale. 250 mill. kr. i skattelettelser uden nogen besparelser — tværtom. Til gengæld sikrede regeringen sig bemyndigelse til at opkøbe obligationer til et tilsvarende beløb. Nationalbankens reaktion herpå er velkendt.

Jeg tør dristigt sige, at regeringens kritik af oppositionens forslag mindre har et